

Neděle

Fazulina

Období: Třetí série

Hlavní postavy: John Sheppard, Ronon Dex, Rodney McKay, Teyla Emagan, Elizabeth Weir, Dr. Zelenka, Chuck

Stručný obsah: Plukovník Sheppard vyšetřuje svými netradičními metodami mizení svých kolegů na Atlantis

Na Atlantis vládlo klidné nedělní odpoledne. Všude bylo ticho, okny prosvítaly sluneční paprsky, jen z přístrojů se ozývalo slabé hučení. Vlastně ne, ještě jeden zvláštní chraplavý zvuk se ozýval do éteru. Dr. Beckett si při siestě omylem lehl na vysílačku na uchu, čímž poskytl všem na Atlantis to potěšení, že si mohli poslechnout jeho spokojené pochrupávání.

Teyla a Elizabeth stály u okna v Elizabethině kanceláři a důležitě držely každá jeden laptop. Když se na ně člověk podíval zespoda, řekl by, že řeší nějaké důležité neodkladné pracovní záležitosti, které nikdo jiný nezvládne, ale opak byl pravdou. Elizabeth a Teyla právě sehrávaly jeden ze svých nejdůležitějších soubojů v Solitairu. Zuřivě mačkaly klávesy a se zaujetím skládaly střídavě červené a černé karty a s pracovním zaujetím ve tváři právě finisovaly. Tedy Elizabeth vedla, protože přeci jen měla v Solitairu větší praxi, ty roky strávené ve státních službách se na ní odrazily. Dokonce byla členkou internetového klubu příznivců Solitairu, ale tady na Atlantis se nemohla účastnit pravidelných každodenních online bitev, tak vzala za vděk i Teylou. Zasněně si však vzpomněla na probdělé noci, kdy s plukovníkem Caldwellem pařili Bombermana až do rána, třískajíc do klávesnic a výskajíc do noci... To ovšem netušili, že zvuky, které u toho vyluzovali, mátlý tým podplukovníka Shepparda, který pak trávil noci tím, že prohledával tmavá zákoutí města v domnění, že slyší Wraithy a nakonec se všichni setkávali na ranních poradách s červenýma očima, protože nikdo z nich se nevyspal.

„Neplánovaná aktivace zvenčí,“ ozvalo se najednou z řídicí místnosti, když ševron gáy Chuck ohlásil příchozí červí díru. Elizabeth sebou trhla, takže se spletla a zapomněla umístit pikovou devítku a Teyla s v tu ránu dostala do vedení. Elizabeth vrhla otrávený pohled na Chucka.

„Neplánovaná aktivace zvenčí,“ důrazně opakoval Chuck do zvuku otáčející se brány a kroutil u toho hlavou. „NEPLÁNOVANÁ AKTIVACE ZVENČÍ,“ opakoval ještě jednou a znova a znova a znova. Brána se dotočila a objevil se štít. Chuck zklamaně klesl do opěradla židle a smutně koukal do blba. „Ach jo, já se to snad nikdy nenaučím...“ posteskl si pro sebe. Jeho celoživotním snem totiž bylo umět oznamovat aktivaci brány tak dobře jako Walter v SGC, jenže mu to pořád nešlo. Nějak nedokázal napodobit tu správnou intonaci hlasu a veledůležitý výraz ve tváři. A to si dokonce koupil na DVD výukový kurz vytáčení brány od Waltera Harrimana (dříve Davise), který si denně pouštěl do uší před spaním. Už tak se musel smířit s tím, že tady na Atlantis nemůže zaníceně hlásit ševron jedna zadán, ševron dva zadán... ševron sedm zapadl. To bylo to, kvůli čemu léta tak pilně studoval. Aspoň že se naučil ovládat místní DHD. To zase neumí Walter, říkal si vždycky pro uklidnění Chuck pro sebe, když se mu nepovedlo ohlásit aktivaci brány podle jeho představ.

Elizabeth s Teylou zaklaply laptopy a šly se podívat do řídicí místnosti, co se děje. Po cestě ještě slyšely ohromné zachrochtnutí, jak se Carson Beckett probudil hlukem brány a brblal si pro sebe, že ani v neděli odpoledne ho nenechají vyspat.

„Co se děje?“ zeptala se Elizabeth, když dorazila k Chuckově židli a objevila ho tam, jak zklamaně do zrcátka nacvičuje správné otevření pusy při mluvení... Chuck rychle schoval zrcátko do kapsy a provinile žmourel na Elizabeth přes silné dioptrické brýle. Tedy, ne že by je potřeboval, ale chtěl se Walterovi z SGC tak podobat, že se minulý týden nechal ostříhat dohola a nechal si poslat poslední zásilkou na Daedalu Waltrový staré brýle, které už nenosil. Na bráně byl pořád štít.

„Máme tu neplánovanou aktivaci zvenčí,“ oznámil Chuck důležitě. Elizabeth se podívala na něj a na Teylu, která s vyčkávavým dychtivým pohledem upřeným na ni čekala, co že to dostane za úkol, a potom stočila zraky zpět k bráně.

„Čekáme někoho?“ zeptala se opět Elizabeth.

„Ano, čekáme podplukovníka Shepparda, který si vzal odpoledne volno a šli s Ladonem na pivo na P3X 229, ale ne tak brzy. Mysleli jsme, že se zdrží, víte jak vždycky s Ladonem dopadnou....,“ rošťácky se usmíval Chuck také s dychtivým pohledem upřeným na Elizabeth, jenže byl mnohem blíže k ní, protože skrz těch sedm dioptrií ji neviděl. Elizabeth si utřela popraskaný obličej a koukla na počítač vedle DHD. To byla pravda. Když šel Sheppard s Ladonem na pivo, vždycky chodil až pozdě v noci a plížil se zpátky do svého pokoje tak, aby ho nikdo neviděl. To ovšem mátl Ronona, který byl vždy a všude ve střehu, tudíž ho pravidelně považoval za Wraitha a číhal na něj za každým rohem. Takže se pplk. Sheppard nevracel z hospody jen opilý, ale i zbitý a marně ráno vysvětloval, že se neporval, ale že ho cestou přepadli lupiči. Nic si totiž nepamatoval a Ronon mlčel jako hrob, protože nechtěl přiznat, že zmlátil svého oblíbeného kumpána.

Elizabeth mrkla na obrazovku, kde blikalo IDC podplukovníka Shepparda.

„Zdá se, že přeci jen dneska jde dřív,“ podotkla. Štít na bráně neustále setrval.

„Co navrhuje?“ podívala se někam mezi Chucka a Teylu, protože nevěděla, koho z nich se má zeptat.

„Mohli bychom vypnout štít,“ navrhla nesměle Teyla. Přeci jen byla téměř nejchytřejší ze všech. Chuck na ni obdivně brejllil, i přes sedm dioptrií mohl obdivovat její dokonalou postavu v téměř nic nezakrývajícím koženém oblečku... Vždycky ho vzrušovalo, jak Teyla pobíhá mezi těmi složitými přístroji, kterým rozuměl jen Dr. McKay – tedy aspoň se tak tvářil – a spoře oděná rozdává pokyny, když zrovna Elizabeth z nějakého jemu neznámého důvodu nemohla zastávat svoje povinnosti – o tom, co dělala, si povíme jindy. Chuck musel Teylu obdivovat. I když Dr. Weirová přivezla ze Země tým těch nejlepších odborníků na světě, vždycky zvolila Teylu svojí zástupkyní, to už přeci muselo svědčit o neobyčejných Teyliných kvalitách.

Elizabeth chvíli přemýšlela nad Teyliným návrhem vypnout štít.

„Dobře, udělejte to,“ rozhodla nakonec a s vážným výrazem sledovala, jak se Chuckova ruka přibližuje k panelu, který vypíná štít.

V tu chvíli se rozrazily dveře a do místnosti vletěl Ronon s nasupeným výrazem ve tváři a s rukou nataženou se svojí oblíbenou pistolou. Dredy mu létaly kolem hlavy, od úst mu odšťikovala pěna a kroutil očima kolem dokola, jak byl rozrušený. Protože podlaha v řídicí místnosti byla kluzká, neubrzdl to a vši silou zasadil se svojí pistolou Elizabeth pěknou ránu do obličeje, která leknutím upustila laptop a odlítla několik metrů dozadu, kde se zarazila o stěnu.

Teyla si Ronona se zalíbením prohlížela a vzpomněla si na společně strávenou minulou noc. Dost často se totiž po nocích scházeli nad různými zbytky látek a kůží a předháněli se, kdo si užije hezčí obleček. Zrovna včera Rononovi ukázala nový steh, který se naučila na P9X 443 a teď si všimla, že má na sobě tu vestičku, kterou mu minulou noc spíchla a olemovala právě tímto ozdobným stehem. Pak mu bude ještě muset říct, že ta tkanička, co si navlíkl do spodu kalhot, však nevypadá moc hezky.

Ronon se zarazil, když uviděl, že místnost není plná Wraithů a rychle utíkal pomoc Elizabeth na nohy. Ta se držela za nos, ze kterého jí kapala krev a snažila se ji nějak zastavit. V tu chvíli přiběhl Chuck s kapesníkem, ale díky sedmi dioptriím neodhadl vzdálenost, narazil do Elizabeth znova a definitivně jí tím uzemnil.

Ve dveřích se objevili Zelenka a Beckett. Když Carson uviděl krvácející Elizabeth ležící na Zemi, okamžitě zahájil záchrannou akci a s vysílačkou otisknutou do tváře utíkal k ní, aby ji pomohl na nohy. Neobratně mezitím vytahoval obvazy z kapes a v těsném závěsu s Dr. Zelenkou jí začal obvazovat celou hlavu. Štít na bráně zůstával stále zavřený.

Jediná Teyla, ta šikovná, spravedlivá, chytrá a v postatě jediná schopná duše na Atlantis, si všimla varovného blikání na obrazovce, prudkým pohybem třískla do panelu na stole a vypnula štít. Během toho jí rupla těsná kazajka na levé straně a odhalila ten nezahalený zbytek. Ronon, Carson, Zelenka i Chuck okamžitě přerušili záchranu Elizabeth a jejího nosu a s inteligentními výrazy civěli na Teylu. Jaké bylo jejich zklamání, když se pod titěrnou šněrovačkou objevila ještě titěrnější push-upka spíchnutá z napodobeniny světla modré Wraithí kůže.

V tu chvíli prošel bránou pplk. Sheppard a nasupeně se rozhlížel kolem sebe s klimbající pé devadesátkou u těla. Bylo vidět, že i když se vrátil o něco dřív než obvykle, i tak toho s Ladonem asi dost vypili, protože trochu balancoval a zdálo se, že až příliš dlouho přemýšlí nad tím, co by vlastně řekl. Podíval se nahoru ale nikoho neviděl, protože všichni byli skloněni na zemi u Elizabeth, chlapi si prohlíželi Teylu, která se schovávala za Chuckovou židli a spravovala si blůzičku.

„Tyjo, Atlantis někdo přepadl a všechny unesl,“ řekl si pro sebe potichu a vachrlatým krokem zamířil ke schodům.

Sheppard začal pomalu stoupat po schodech a s pé devadesátkou připravenou před sebou opatrně našlapoval. Teda opatrně, ono to ani nešlo, protože se mu mírně motala hlava a musel se jednou rukou přidržovat zábradlí a uprostřed schodiště dokonce škobrtнул.

„Sakra,“ vykřikl nahlas, když bolestivě dopadl na koleno a pé devadesátku si vrazil do žaludku. V tu chvíli se mu udělalo opravdu hodně zle, ale když si představil, co všechno do sebe s Ladonem nalili, ustál to... Taková škoda by to byla...

V tu chvíli se mu pod nosem ocitla hlaveň Rononovy pistolky ještě mírně na okraji potřísněná Elizabethinou krví. Sheppard zvedl kalný zrak a snažil se zaostřit na útočníka. Pohlédl do téměř nepřičetných očí ohraničených hustým charismatickým obočím.

„Ron... Ronone,“ vysoukal ze sebe. „To jsem já, She ... Shep ... prd.“

Když si Ronon uvědomil, že to není Wraith, sklonil pistolku a trochu rozpačitě se podrbal v dredech. V duchu si však trochu škodolibě říkal, že Shepparda pěkně vystrašil. Přeci jenom mu nemohl odpustit, že ho Sheppard sebou nikdy nebere na pitky s Ladonem. Ale podplukovník to myslel dobře. Bylo to jen v Rononově zájmu, že s nimi nechodil, protože Ladon měl na Ronona pífku od minula, kdy ho Ronon schválně shodil na Atlantis přes zábradlí do vody poté, co se Sheppard vrátil ze zajetí od Kolji, kde ho vysával Wraith. Ronon tvrdil, že to byla nehoda, protože Ladon šel zrovna okolo, když Ronon natahoval ruku s jehlou a nití, když si zašival koženkové trenýrky a narazil se na jeho pěst tak nešťastně, že přepadl přes zábradlí.

Sheppard se zvedl ze země a společně s Rononem zamířili do řídicí místnosti.

„Co vám trvalo tak dlouho?“ zeptal se po cestě Ronona a přitom si rozpočítával levá pravá, aby zase nezakopl.

„Ale, někdo praštil Weirovou do nosa,“ odpověděl Ronon bezelstně. Sheppard si cestou všiml Rononovy nové vestičky. Musel uznat, že ten kluk vypadá fakt dobře. Kdyby tak nemuseli pořád nosit ty jednotvárné uniformy. Hned by si taky něco spíchl. Tajně nosil pod sexy černým tričkem aspoň nějaké korálky a na noc si občas dával jenom bederní roušku.

Když dorazili, Teyla už měla všechno pod kontrolou. Halenka byla pod paží sepnutá sichrhajčkou, kterou jí půjčil Zelenka, takže už nikoho nedráždil pohled na Teylinu hrud'. Elizabeth měla celou hlavu obvázanou v obinadlech, Carson jí nechal jen dva otvory na oči a žádný otvor na nos, takže vypadala mírně přidušeně.

„Ježiš, Bětko, fuj, to jsem se lekl,“ zavýsknul Sheppard, když vkročil do dveří a uviděl její ovázanou hlavu. „Imhoooteeeep, Imhoooteeeep,“ zažertoval na Elizabethin účet a s vykulenýma očima a klátivýma rukama chodil kolem ní. Carson i Zelenka vyprskli smíchy. Vzpomněli si na videovečirek, na který je pozval Sheppard v dobrém rozmaru, když se mu podařilo zamknout McKaye na tři dny na záchodě a samozřejmě nemohl najít klíč. Když ho pak konečně osvobodili, McKay měl ze součástek bidetu, umyvadla a sprchy sestavený záchranný modul a právě do něj nasedal a snažil se odtamtud dostat.

„Kde je vlastně McKay?“ uvědomil si najednou Dr. Zelenka a rozhlížel se okolo. Carson se kouknul pod stůl, za židli a za počítač, ale nikde ho neviděl. Za ovládacím panelem se něco hnulo. Ronon okamžitě vytasil svoji pistolku a namířil tím směrem. Všichni nahlédli za panel, kdože to tam je. Byl to Chuck. Hledal na zemi zrcátko, ale s brýlemi se sedmi dioptriemi ho nemohl najít. Vyjeveně na něj koukal obrovskými očima, proč na něj Ronon míří. Ten když zjistil, že to není Wraith, tak schoval pistolku za

pásek s vyšívanými kytíčkami. Když však Ronon vytasil pistolku, Dr. Zelenka se tak lekl, že upustil kalhoty, které si držel rukou, protože sichrhajcku, kterou je měl předtím sepnuté, půjčil Teyle. Tím odhalil trenýrky se vzorem citronů, čímž totálně ohromil všechny v celé místnosti, kteří skrze to, že má McKay alergii na citróny nevěděli, co si o tom mají myslet.

Z kouta místnosti se ozvalo přidušené sténání. Sheppard, ten hrdinný a odvážný muž, přiskočil k Elizabeth a rychlým pohybem jí strhl obvaz z hlavy, čímž jí sice umožnil dýchání, ale znovu se jí spustila krev z nosu. Již méně zakaleným zrakem na ni romanticky pohlédl.

„To je to, co dělám, kotě,“ pronesl svůdným hlasem a přitiskl jí na nos kapesník, který předtím vytáhl ze zadní kapsy. Pozdě si uvědomil, že je Ladonův, který mu ho půjčil, když si odpoledne utírali ruce po pečeném kolenu. A to věděl, že ho Ladon předtím už dlouho nepral.

„Vážení,“ zvolala v tu chvíli skvělá Teyla a ošívala se, protože ji sichrhajcka tlačila do žebra. „Uklidněte se. Dr. Zelenka má pravdu. Není tu Rodney. To je divné ne?“

Všichni se na sebe váhavě podívali, v podstatě byli rádi, že tu McKay není, protože by museli zase poslouchat sáhodlouhé géniové výlevy a přednášky, přitom nikdo neměl to srdce mu říct, že na to, že dva plus dva jsou čtyři, už přišel někdo dávno před ním.

„Dobrá, máme tu situaci,“ prohlásila Dr. Weirová hlasem tlumeným kapesníkem. Přitom si tajně libovala, protože z kapesníku poznala Ladonovu vůni a hlubokými doušky ji vdechovala. Od té doby, co si Ladon nechal narůst vlasy, do něj byla celá pryč.

„Co navrhuje?“ zeptala se Elizabeth do prostoru. Pořád si ještě nebyla jistá, koho se má vlastně ptát. Chuck mezitím vstal ze země a se zavýsknutím si poskočil, protože našel ztracené zrcátko. Ze samé radosti zařval „Neplánovaná aktivace zvenčí“, což totálně rozhodilo Ronona, který okamžitě tasil pistolku a tentokrát byl rozhodnutý, Wraith Newraith, že si vystřelí. Naštěstí měl pistolku nastavenou na omráčení, takže chudák Chuck se zhroutil na jeden Antických ovládacích panelů a vysypal z něho všechny krystaly.

V tu chvíli zhasla všechna světla. Všichni zůstali stát jako zařezaní.

„Ty jo, on se asi posunul čas, když se tak rychle setmělo...“ prohlásil Beckett. Ostatní začali klopýtat jeden přes druhého, z rohu se ozvalo trhnutí, jak nyní již definitivně Teyle někdo strhnul korzetek, a do tmy se rozzářila její světle modrá push-upka. Sheppard se raději nehýbal, protože měl strach, že při každém pohybu na něj Ronon vytasí pistolku.

„OK, navrhuji, abychom šli všichni pro svíčky, Teyla nás povede,“ kupodivu vymyslela něco sama Elizabeth. Vydali se do její kanceláře, kde zbyly ještě nějaké svíčky po jejich nedávném neodolatelném návštěvníkovi, který si vzal Elizabeth i Teylu za ženy a několik dní s nimi sdílel společné pokoje.

Když dorazili, Elizabeth zapálila svíčky a rázem bylo světlo. Teylina push-upka už tak nezářila, ale teď zase bylo vidět všechno ostatní, takže opět všichni civěli na ni. Elizabeth už to přestávalo bavit a chtěla říct něco jedovatého, když si uvědomila, že tam není Carson.

„Kde je Beckett?“ zeptala se celkem zbytečně, protože jí bylo jasné, že jí stejně nikdo neodpoví. Tedy aspoň tak, aby ji uspokojil. Teyla držela zkřížené ruce před hrudí a zoufale odrážela dotěrné pohledy přítomných mužů. Elizabeth se nad ní slitovala a půjčila jí jedno ze svých červených triček, ale schválně vybrala to nepropocenější, co měla včera na aerobiku, protože byla na Teylu za prvé našťvaná, že vyhrávala v Solitairu a za druhé na ni žárlila, protože ona takovou push-upku neměla.

„Chybí Beckett i McKay,“ řekl důležitě Ronon s pistolkou připravenou v ruce, pro případ, že by na něj někdo houkl ze tmy za rohem. Sheppard a Zelenka za ním horlivě přikyvovali.

„Co navrhuje?“ zeptala se Elizabeth, tentokrát doufajícice, že třeba někdo něco vymyslí. Už se viděla u laptopu u Solitaira, tak to chtěla mít rychle za sebou.

„Půjdeme je hledat,“ řekla Teyla, která se opět cítila ve své kůži a opět byla skvělá a téměř nejchytřejší ze všech.

„Dobrá, udělejte to,“ obdivně schválila Elizabeth a pomyslela si, že i když má Teyla lepší push-upku než ona, asi přeci jen bude dost dobrá.

Všichni se v čele s Rononem a jeho pistolkou vydali do tmavých chodeb. Jakmile zašli za roh, Elizabeth se vrhla na laptop a pokračovala v rozehrané hře.

Ronon opatrně našlapoval, ale protože si dneska vzal zrovna nové kožené kalhoty, které mu byly trochu těsné, s každým krokem se ozývalo tiché vrzání. Shepparda to děsně štvalo, protože se nemohl soustředit na detektor známek života, který držel opřený o svou pé devadesátku a tečky na něm viděl rozmazaně. Nepřipouštěl si, že je to úplně kvůli něčemu jinému. Za Sheppardem kráčela Teyla, kolem níž se linul podivný zápach. Zelenka, který šel za ní, kolem pořád čichal a přemýšlel, co to asi je. Pak si uvědomil, že to bude z Elizabethina zpotené trička. Zasněně se zahleděl do tmy a představoval si funící Elizabeth na aerobiku. Byl do ní totiž tajně zamilovaný od té doby, co mu řekla česky, ať jde do háje, když s Rodneyem vyhodili do vzduchu jednu věž na okraji města.

Chvíli procházeli chodbami kolem řídicí místnosti. Dál se neodvážili, protože nedávno jim major Lorne vyprávěl na oslavě svých narozenin strašidelné historky o upírech a všichni se báli po tmě zajít dál. Sice na stvoření vysávající krev z člověka nevěřili, ale člověk nikdy neví.

Když už dělali třetí okruh kolem brány, naznačil Ronon rukou, aby se zastavili. Protože Sheppard však nedával po cestě pozor, neboť se snažil neustále zaostřit na tečky na detektoru, když Ronon zastavil, vši silou do něho vrazil, což způsobilo, že Ronon vytasil pistolku a vyrazil podplukovníkovi detektor z ruky. Ten se roztříštil na podlaze, a i když se navenek Sheppard tvářil našťvaně, v duchu byl rád, že nemusí vysvětlovat, proč se mu tak třesou ruce a nevidí nic na detektoru. Navíc ho z toho děsně rozbolela hlava a zrovna u sebe neměl ani jeden brufen a Dr. Beckett se ztratil, takže si ještě chvíli počká.

„Něco jsem slyšel,“ řekl Ronon a sklonil pistolku, když si uvědomil, že to není Wraith a když viděl nechápavé pohledy ostatních členů týmu. V tu chvíli si uvědomil, že chybí Zelenka. Upozornil na to Teylu. Věděl, že je vážně skvělá a úžasná a že určitě něco vymyslí.

„Ted' chybí McKay, Beckett i Zelenka,“ pronesl důležitě, aby na Teylu zapůsobil.

Teyla důležitě přikývla. Ronon na ni opravdu zapůsobil. Musela uznat, že je fakt dost chytrý a že to, jak tasí pistolku, je dost sexy. Měla pro něj slabost, přece jen byli oba z jiných planet než ostatní, tak museli držet při sobě. Vrhla na něj sladký upřímný úsměv a svýma mírně šikmýma spravedlivýma očima jej pochválila.

Sheppard chvíli sledoval to vrkání, pak znechuceně odfrknul a naznačil jim, že by s tím měli přestat. Dost ho rozčilovalo, že pod jeho dozorem mizí jednotliví obyvatelé Atlantis. Vždyť on je tady přeci ten nejvyšší důstojník, tohle mu nikdo dělat nebude. Už tak dost na tom, že pokaždé, když Elizabeth nemohla z jemu neznámých důvodů plnit svoje pracovní povinnosti, vybrala jako zástupce za sebe Teylu, což Johna na nejvyšší míru štvalo.

„Dobře, tak si to shrňme,“ řekl a čekal, co ti dva ostatní na to. Teyla a Ronon si začali uhlazovat oblečky a Ronon střídavě zatřepal nohama a rukama do vzduchu. Pak ještě poskočil, Teyla mu upravila vestičku na boku a sobě stáhla červené propocené tričko co nejniž.

„Co to sakra děláte?“ nechápavě se zeptal John a pronikavým zeleným pohledem si je prohlížel.

„No, říkal jsi, že si to máme shrnout,“ odpověděl Ronon a Teyla horlivě přikyvovala. „Mimoto, měl bys taky, tady máš mírně podkasané tričko,“ ukázal na Shepparda, kterému vylízalo tričko z kalhot, asi si ho špatně zastrčil, když s Ladonem čůrali na kraji lesíka u hospody Na Mýtince.

Sheppard protočil oči a zavrtěl nechápavě hlavou.

„Myslel jsem, shrňme si situaci,“ vysvětlil důrazně Teyle a Rononovi.

„Ahaaaaa,“ pomalu oba přikývli, jako že rozumí, ale po očku po sobě pokukovali, jestli ten druhý chápe nebo ne. Když se mírným přikývnutím ujistili, že to opravdu oba nechápou, spokojeně se otočili zpět k Johnovi a čekali, až jim to vysvětlí.

„No, takže věc se jeví tak,“ začal a Teyla a Ronon na sebe opět mrkli, protože se v tom začali trochu ztráčet. „Situace je taková, že se ztratili McKay, Zelenka a Beckett,“ dokončil Sheppard větu.

Teyla a Ronon ulehčeně vydechli, konečně pochopili, co jim chce podplukovník říct. Vážně přikývli, jakože chápou. Sheppard se zatvářil spokojeně a pokračoval.

„Navrhuji, abychom se rozdělili a prohledávali systematicky okolí brány a řídicí místnosti. Ronon půjde nahoru po schodech, Teyla projde chodbu směrem k Elizabethině kanceláři a já budu hlídkovat u brány,“ rozdělil jim trasy a spokojeně si nachystal svoji pé devadesátku na háček, kdyby náhodou. Hlava mu třestila a už se opravdu dost těšil na ten brufen, takže chtěl záhadu zmizení tří jeho lidí vyřešit co nejdřív. Ronon se tvářil kysele, protože u brány chtěl hlídkovat on. „Zase Sheppard vyžere to nejlepší místo,“ zabrbal si pod vousy a uraženě zamířil ke schodům. Měl sto chutí na něj tasit pistolku, ale nakonec si to rozmyslel, přeci jen tu nejhorší chodbu dostala Teyla, tak ho asi Sheppard má raději než ji.

Když oba dva odešli, podplukovník zaujal ostražitý hlídkový postoj a sedl si na stupínek před bránu. Chvilí tak seděl, až mu začala klimbat hlava. Za chvilku sebou trhnul, rozhlídl se kolem a když se nikde nic nehýbalo, podepřel si hlavu pé devadesátkou a usnul.

Probudilo ho až světlo, pronikající okny do místnosti s bránou. Spokojeně se postavil, protáhl si nohy a ruce, udělal pár dřepů, kliků, oběhl třikrát bránu a rozhlédl se po místnosti. Zaraženě si uvědomil, že je tu nějaké podezřelé ticho, na to, že bylo pondělí brzo ráno a zkoumavě pohlédl nahoru k řídicí místnosti. Nikde nikdo. Něco bylo špatně. Pak si uvědomil, že špatně je už to, že se probudil tady a ne ve své posteli. Pomalu si rozvzpomínal, jak byl s Ladonem na pivě, pak se vracel na Atlantis a pak už měl jen takové útržkovité vzpomínky... neustále se mu míhala před očima Rononova pistolka, pak nějaké mumie se svíčkami, když se mu najedou zděšením rozšířily oči.

„Ty jo, já se picnu, já jsem úplně zapomněl, že jsme se s Ladonem domluvili na dnešek na golf na P5X 885,“ řekl nahlas a okamžitě běžel do řídicí místnosti, aby zadal adresu, protože nechtěl na golf přijít pozdě.

V řídicí místnosti našel Chucka ležícího mezi rozbitými krystaly a spokojeně oddychujícího. Ze spaní si brblal „Neplánovaná aktivace zvenčí“ a usmíval se jako sluníčko.

Sheppard pojal podezření. Zamyšleně se rozhlížel kolem a přemýšlel. Proč Chuck spí tady nahoře? A proč jsou rozbité ty krystaly? Pomalu si začínal vybavovat události předešlého večera. Kromě toho měl děsnou žízeň, tak vyběhl z místnosti a v umývárně se zhluboka napil vody z kohoutku. S potěšením konstatoval, že už ho hlava nebolí, takže už nebude brufen potřebovat. V tu chvíli si vybavil, co se stalo včera. Okamžitě zapomněl na golf a zapnul vysílačku.

„Teylo, Ronone, ozvěte se...“ řekl do éteru a čekal. Nic. Zkusil to znova, ale nikdo se neozýval.

Vypadalo to, že zmizeli i Teyla a Ronon. Měl bych to ohlásit Elizabeth, řekl si v duchu a zamířil do její kanceláře. Jaké však bylo jeho překvapení, když ji tam nenašel, jen na jejím stole ležel otevřený laptop a na obrazovce blikala nějaká zpráva. Mrknul na monitor a překvapeně z toho, že vidí písmenka ostře a ne rozmazaně, si vzkaz přečetl.

„Vyhráváte bonus – Solitaire DELUXE – ještě více zábavy za nízkou cenu.“

John zavrtěl hlavou. Co to může znamenat? Kde jsou jeho lidi? Co se jim stalo? V tom je nemůže nechat. Je přeci jen odvážný a statečný a dokonce je i členem menzy. Zasněně si zavzpomínal, jak s kamarády ze školy trávili společné chvílky v menze na kolejkách, kde se snažil studovat vysokou školu. Nechápal, proč se McKay vždycky vytočil, když mu to řekl.

Zrovna, když se mu v jeho pěkné hlavičce se skvělým stříhem rošťácky rozčepýřených tmavých vlasů začal rodit plán na záchranu zmizelých kolegů, v jeho vysílačce v uchu to zaskřípalo a ozval se hlas.

„Johne Shepparde! Unesl jsem Tvoje lidi. Pokud neuděláš, co po Tobě chci, budu je postupně každých pět minut zabíjet. A začnu s Elizabeth.“

Vysílačka se odmlčela, ale z dálky se v ní ozývalo nějaké výskání a hlaholení, cinkání skleniček a příborů a hlasitý hovor. Sheppard okamžitě poznal ve vysílačce Dr. McKaye, který se sice dost snažil změnit hlas, ale jeho samolibý přízvuk mu zůstal, takže nebylo možné se splést. John se na chvíli zamyslel. Hmmm, Elizabeth, to by nebylo špatné, kdyby umřela, byl bych tady nejvyšší já a pak bych Teyle ukázal. I když, na druhé straně by možná bylo lepší, kdyby Rodney zabil první Teylu, přeci jen měl Sheppard pro Weirovou trochu slabost, takže by bylo lepší, kdyby tady zůstali pěkně spolu.

„Dobře Rodney, udělám co chceš, ale pod podmínkou, že zabíjet začneš od Teyly,“ odpověděl Sheppard vážně. Z vysílačky se ozvalo zlostné zaklení, když si McKay uvědomil, že ho Sheppard poznal. Okolní zvuky nějakého večírku pokračovaly, ale John si jich nevšiml. Beztak je to jenom kamufláž, aby ho McKay zmátl.

„OK, souhlas,“ na to McKay, kterému to bylo jedno, protože ani Teyla ani Elizabeth nebyly vědkyně a krátkovlasé blondýny. John si spokojeně mnul ruce, protože ať už chce Rodney cokoli, Sheppard do pěti minut to nestihne, takže Teyly se jednou pro vždy zbaví.

„Tak dobře, co mám udělat,“ zeptal se John.

„Chci, aby sis na sebe oblékl ten kostým velikonočního králíčka, co sis přivezl a okamžitě přišel do jídelny,“ oznámil McKay. Sheppard se zarazil, protože tohle tedy nečekal. Sakra, zrovna tenhle kostým měl na břicho politý červeným vínem z minulé párty.

„Hele, Rodney, nemohl bych si vzít raději toho kovboje?“ navrhoval Sheppard, který nerad chodil ve špinavém oblečení. Přeci jen je tak hezký, odvážný a chytrý, přece tady nebude chodit jako nějaký ušmudlánek. A navíc, aspoň na chvíli by si mohl vyzkoušet nějaký pěkný kožený obleček jako Ronon. Mimoto nečekal, že bude ten požadavek tak lehký, to stihne do pěti minut v pohodě a zase se Teyly asi nezbaví. Ledaže by nějak schválně zdržoval.

„Dobře dobře, vem si co chceš, ale hlavně už dojdi,“ odpověděl McKay a už se ani nesnažil měnit hlas. Ve vysílačce se ozval známý trhavý zvuk, zaječení, Teyla byla pravděpodobně už definitivně zbavena i toho červeného trička. Vzápětí se ozval obrovský aplaus, rychlé kroky, bouchnutí dveří a zvuk tasené Rononovy pistolky. Posléze pravděpodobně někdo spadl na zem.

Sheppard zvažoval situaci. Nejen, že byla dost vážná, protože McKay pravděpodobně unesl všechny na Atlantis, ale zřejmě je taky nějakým způsobem mučil, protože ty zvuky, co slyšel ve vysílačce, svědčily o těžkém utrpení jeho spoluobyvatel. McKay si zřejmě půjčil od Ronona pistolku a Teylu už zastřelil, i když ještě nevypršelo pět minut. To svědčilo o ďábelské McKayově povaze.

Sheppard tedy rychle doběhl do svého soukromého pokoje, hodil na sebe kovbojský kostým a zamířil k jídelně. Když procházel kolem velkého zrcadla na chodbě, zálibně se na sebe kouknul. „Hmm, John, jsi frajer, máš kolty proklatě nízko,“ otáčel se před zrcadlem. Tedy kolty měl opravdu proklatě nízko, protože narval do každého pouzdra na pistolí jednu pé devadesátku (nic jiného neměl) a ty mu teď při chůzi střídavě škobrtaly o zem. Ještě si zkusil před zrcadlem tasit a otočit zbraně v ruce, jak to viděl ve starých westernech, ale tím, že pé devadesátky na to nebyly stavěné, mu obě dvě vylítly z rukou a rozbily zrcadlo na cimpr campr. John si z toho nic nedělal, sebral pé devadesátky ze země, zastrčil je do pouzder na stehnech, laškovně cvrknul prstem o klobouk a s pískáním se vydal do jídelny.

Když přišel k jídelně, uviděl přede dveřmi sedět na zemi schoulenou Teylu. V první chvíli se zaradoval, že Rodney vyhodil mrtvou Teylu za dveře, aby se na ni nemusel dívat, ale pak si všiml, že se Teyla hýbe. Měla hlavu skloněnou do klína a holá ramena se jí třásla od pláče. Zvedla hlavu a usazenými očima koukla na Shepparda.

V Johnovi se ozval pravý gentleman, ještě umocněný kovbojským kostýmem. On je přece ten spravedlivý chlapák, co pomáhá slabším a utiskovaným, pomyslel si a zastyděl se, jak předtím o Teyle uvažoval. Ochranitelsky ze sebe sundal koženou vestu s trásněmi a přehodil ji Teyle přes ramena. Té padla jako ulitá, dokonce se jí barevně hodila k cípate sukni, kterou měla na sobě, čehož si Teyla okamžitě všimla a radostně se otočila kolem dokola. Vzhledla k Johnovi vděčnými očima, které prozrazovaly, že od teď je

Sheppard jejího srdce šampionem, což se ale zase Sheppardovi moc nelíbilo, protože on měl raději Elizabeth, která sice byla zakoukaná do Ladona, ale to jí lehce vymluví.

„Hele, Teylo, víš jak jsem na tom s těmi projevy citů,“ rozpačitě se drbal v čupřině, tedy chtěl se tam podrbat, ale zjistil, že má na hlavě kovbojský klobouk. „Raději půjdeme zneškodnit McKaye, ať ještě někoho opravdu nezabije,“ dodal a přitiskl ucho ke dveřím, aby slyšel co se vevnitř děje. Zevnitř se ozývaly téměř nelidské zvuky, třštění skla, povědomé bouchání a halekání.

Sheppard vytáhl z pouzdra jednu pé devadesátku a podal ji Teyle. Druhou si vzal sám, ale jak ji chtěl zavěsit na háček na uniformě, spadla mu na zem, protože zapomněl, že na sobě uniformu nemá. Ve chvíli, jak se pro ni shýbal, se otevřely dveře a v nich se objevil McKay s kostýmu Dr. Einsteina v objetí s Weirovou převlečenou za šeherezádu, konečně mohla Elizabeth předvést taky nějakou push-upku. Byli zavěšení do sebe, každý v ruce jednu skleničku a s ústy od ucha k uchu zpívali My bonny is over the ocean... Jenže jak byl John sehnutý, dostal dveřmi, které se otvíraly ven, pěknou pecku do hlavy a neslyšně se sesunul na zem vedle svojí pé devadesátky. V tu chvíli vrazil mezi McKaye a Weirovou Ronon v převleku za Barbara Conana (tedy jak sám tvrdil, všichni ostatní si nevšimli podstatné změny) a okamžitě vytasil svoji pistolku a zamířil do chodby. Když zjistil, že tam není žádný Wraith, opět pistolku schoval s tím, že tohle už fakt není možné. Z místnosti se přirýtili ostatní, Zelenka, Beckett a dokonce i Lorne, všichni v kostýmech (Lorne byl za upíra) a zvědavě nakukovali přes ramena Rodneymu a Elizabeth. Ronon se sehnul k Sheppardovi a snažil se ho proplesknutím přivést k sobě, ale docílil akorát toho, že mu zničil pěkný rošťácký účes, udělal monokl pod okem a roztrhl ret, protože si ve své horlivosti neuvědomil, že to není Wraith. Teyla nabyla opět své rozvahy, protože měla vestičku, a nikoho tedy nepřekvapilo, že se zase zachovala skvěle a rozumně, odstrčila Ronona a pomohla Sheppardovi na nohy.

„Co se tady, sakra, děje?“ zeptal se, vstal, narazil klobouk hluboko do čela a pé devadesátku strčil zpátky do pouzdra na levé noze. Rozhlížel se kolem sebe a nabručeně si uvědomil, že ho opět rozbolela hlava a přece jen bude potřebovat ten brufen. Očima vyhledal Dr. Becketta, který byl v kostýmu za klokánka Skippyho, protože chtěl být připraven vždy a všude a v kapsičce na břicho měl vše potřebné pro první pomoc. Když tam Sheppard zahlédl platičko důvěrně známých růžových pilulek, vrhnul se na něj, což byla poslední kapka pro Ronona, který okamžitě vytasil pistolku a v návalu vzteku, že tam není žádný Wraith, omráčil pistolkou všechny v místnosti včetně Shepparda, který nestačil strčit do pusy ani jeden brufen. Ronon spokojeně sfoukl kouř z hlavně pistolky, s točivým pohybem ji strčil do pouzdra u pasu, protože s touhle pistolkou to šlo, a vrátil se do jídelny, kde si sedl ke švédskému stolu těch nejvybranějších lahůdek a nápojů a čekal, až se všichni proberou. Mezitím se způsobem sobě vlastním pustil do jídla. Nad ním se v lehkém Atlantském vánku z otevřených oken vlnil velký transparent z prostěradla, na němž bylo napsáno: VESELÝ HALLOWEEN

Konec